

— Какви револвери? Ти да благодаришъ, че Спаска се случи съ тебе. Револвери? .. Я чакай да се разберемъ. Тпру!... Тпру!...

Ергенитѣ поискаха да спратъ каруцата, но Чокоя отстѣпи:

— Добре де, нищо нѣма да ви взема. Прощавамъ ви! — извика той. — Карайте!

— Ха така! Ха така! — викаше радостно Аспасия и плѣскаше съ ржце.

Каруцата потегли по-бързо, ергенитѣ се провикнаха. Между силнитѣ мжжки гласове, като звънче, се чуваше крѣхкиятъ смѣхъ на Аспасия. Чокоя размаха налѣво и надѣсно шапката си и взе да пѣе. Запѣха и ергенитѣ.

Единъ селянинъ съ коса на рамо се отби настрана отъ пѣтя, за да не го претѣпче каруцата. Бѣше Давидъ. Той почака дорде мине каруцата, па наведе глава отъ очудване.

— И сега се отърва! — каза си той, като мислѣше за Чокоя. — Не стига, че ги е надхитрилъ, а ги кара и да пѣятъ. Бре че дяволъ човѣкъ!

И той не сне очи отъ каруцата, докато тя не стигна въ село и не изви съ четиритѣ си коня предъ „чифлика“ на Чокоя.